

Mindre Meddelelser.

Den internationale kriminalistiske Forening. I de to sidst udkomne Hæfter af Zeitschrift für die gesamte Strafrechtswissenschaft (Bd. XXXVI, Hæfte 5 og 6) har der fundet en i visse Maader højst interessant Diskussion Sted i Anledning af, at enkelte af Foreningens tyske Medlemmer, deriblandt Udgiveren af det gamle ansete Tidsskrift »Der Gerichtssaal«, i Januar 1915 har udmeldt sig af Foreningen med den Motivering, »at England, Frankrig og Rusland og deres Forbundsfæller har ophævet Kulturfællesskabet med det tyske Rige, og at dermed for de tyske Lærde Forudsætningerne for at fortsætte et fælles videnskabeligt Arbejde i internationale Foreninger med Kaldsfæller i hine Lande er bortfaldne«.

Heroverfor udtalte den tyske Landsgruppe indenfor Foreningen i en Rundskrivelse til sine Medlemmer, at det ikke var rimeligt i Øjeblikket at træffe Afgørelser af denne Art, »da vi endnu slet ikke kan overse vore internationale Forhold til de enkelte Lande«, og der gjordes opmærksom paa, at der ganske særlig ikke var nogensomhelst Anledning til at fremkalde den med Udtrædelsen af den internationale Forening nødvendig forbundne Udtrædelse af den tyske Landsgruppe; det maatte tværtimod af Hensyn til de vigtige Afgørelser, der vilde være at træffe efter Krigen, være i høj Grad ønskeligt at høre Stemmen fra hver enkelt af de hittidige Medlemmer.

Hertil slutter Dr. Alexander Elster sig i det hele, idet han udtaler, at »den internationale Forstaaelse angaaende strafferetlige Problemer har vist sig at være af saa stor Vigtighed, at det allerede af Hensyn til Forholdet til de nu neutrale Stater for Tiden hverken udkræves eller er blot ønskeligt at »sige fra« overfor de med saa megen Flid begyndte og af saa værdifulde Offentliggørelser baarne Bestræbelser«.

Overfor det af Professorerne Oetker og Finger tagne Skridt til Udmeldelse nærer ogsaa den f. T. som Løjtnant tjene-

stegørende Dr. Hans von Hentig Betænkkeligheder, som det vilde være »uvidenskabeligt og ikke soldatermæssigt« at fortie. Han bestrider, at den nationale Værdighed vilde lide ved ikke for bestandig at afbryde de personlige og videnskabelige Forhold til franske, belgiske og engelske Lærde. »Endnu er det Hadets Tid; men dette Had er kun den psykiske Rustning for Kamp-tiden, i det rejser sig de stærkeste Selvopholdelsesdrifter overfor ethvert Forsøg paa Undertrykkelse, og en instinktiv Følelsesøkonomi fører os til at hade den farligste Modstander mest, — hvem vidste det bedre end Tilhængerne af Gengældelsestanken blandt vore Kriminalister. Jeg tror, at det ikke svarer til vor Kraftbevidsthed og vor gennem tusinde Erfaringer vundne Følelse af Overlegenhed, naar vi for alle Tider vilde lade Skyggerne fra Slagmarken fordunkle os den Fremtid i Solen, hvorpaa vi tror. Afbrydelsen af alle internationale videnskabelige Forhold vilde være en Tvivl om vor Sejr«

Dette kraftige tyske Sprog genfindes i Kieler-Professoren Dr. Kleinfellers Udtalelser: Der er næppe en eneste af de tyske eller østrigske Medlemmer, der ikke har følt det som en Sjælepine at se sig i det Selskab, men den enkeltes Udtræden gør ikke Sagen bedre og nytter slet intet. Under Krigen hører dog Fællesskabet op med dem, der tilhører hine ukultiverede Nationer, og efter Krigen vokser for os den Opgave frem at virke kultiverende; der gives jo utvivlsomt ogsaa dér endnu anstændige Folk, som misbilliger deres Regerings og deres Presses Trafik. Heller ikke ellers i Livet kan man altid vælge de Folk, som man maa arbejde sammen med. Jeg maatte, naar jeg vilde spille den omfindtlige, ogsaa udtræde af andre internationale Foreninger, og Følgen vilde kun være: Isolering. Han haaber, at netop de videnskabelige internationale Foreninger i Fremtiden vil blive den Grund, paa hvilken Nationerne atter kan inderlig nærme sig hinanden, og de fremmede Medlemmer vil da have den Opgave i deres Hjem at virke oplysende, bekræftende og forsonende. Hvem skulde ellers gøre det?

Professor, Dr. Kohlrausch skriver fra Fronten i Elsass, hvor han f. T. gør Tjeneste som Kaptajn, at heller ikke han tænker paa at træde ud. Det er ikke nu Tiden dertil, allerede fordi Afbrydelsen af det internationale videnskabelige Arbejde simpelthen er en Kendsgerning, overfor hvilken en demonstrativ Erklæring om at udtræde ikke har nogen Mening. Skulde den meget rosværdige Renunciation fra enkeltes Side paa udenlandske Ordner og Æresstillinger have tjent som Forbillede for de udtrædende, turde det herved være overset, at hertil mangler det for-

nødne tertium comparationis, naar det drejer sig om Tilslutning til et blot Arbejdsfællesskab. Videnskabens Internationalitet har intet at gøre med politisk Venskab eller Fjendskab. Efter Krigen atter at lade den finde Udtryk i Arbejdssammenslutninger vil netop efter Tysklands hele Fortid være dette Lands fornemme Pligt. Saa kan hvem der vil af de fjendtlige Landes Undersaatter undlade at være med til Samarbejdet. Det vil ikke tjene dem til Berømmelse.

At hele Spørgsmaalet har kunnet rejses, saa vel som de Grunde, der fremføres selv for den ikke yderliggaaende Besvarelse, er betegnende for Tiden — og for tysk Tankegang.

E. O.

Holtzendorff-Stiftelsen. Fristen for Indlevering af Besvarelser af Prisopgaven for 1914—15 (se Nordisk Tidsskrift for Strafferet 2den Aargang S. 343) er paa Grund af Krigstilstanden forlænget til den 1. Juli 1916.

Overværgeraadets Statistik for Aaret 1914 udviser, at i Aarets Løb ialt 770 Børn er anbragt udenfor Hjemmet i Henhold til Børneloven af 14. April 1905*). For de foregaaende Aar var Tallene: 1906: 585, 1907: 598, 1908: 642, 1909: 849, 1910: 802, 1911: 722, 1912: 809, 1913: 736. Af de saaledes antagne 6513 Børn var ved Udgangen af 1914 endnu 4527 Børn under Værgeraadsinstitutionens Forsorg. Regnet efter Forældrenes Opholdssted var af de 6513 Børn 2180 fra Hovedstaden, 2123 fra Provinsbyerne, 1880 fra Landdistrikterne og 11 fra Udlandet, og for 19 var Forældrenes Opholdssted uoplyst. Hovedanbringelserne for de i 1914 udenfor Hjemmet anbragte Børn var: Opdragelsesanstalt 64, Optagelses- og Iagttagelseshjem 460, Børnehjem 69, privat Pleje 158 (deraf i Plejehjem paa Landet 139). Børnenes Alder ved Anbringelsen (regnet efter Godkendelsesdagen) var: Under 2 Aar 43, 2—4 Aar 61, 4—7 Aar 95, 7—10 Aar 107, 10—12 Aar 107, 12—14 Aar 142, 14—16 Aar 126, 16—18 Aar 89. For 157 af de ovennævnte paa Optagelses- og Iagttagelseshjem anbragte Børn afsluttedes i Aarets Løb Iagttagelsen, og af disse 157 Børn anbragtes 69 paa Opdragelsesanstalt (fra Hovedstaden 24, fra Provinsbyerne 30 og fra Landdistrikterne 15), 25 i Børnehjem, 31 i Plejehjem, 17 i Tjenesteplads og 15 i Lære. — Paaanke fra Forældrenes Side af

*) Om Statistiken for 1912 og 1913 se dette Tidsskrifts 1ste Aargang S. 277—278 og 2den Aargang S. 282.

Værgeraadenes Beslutning om et Barns Fjernelse forelaa i 33 Tilfælde. I 73 Tilfælde blev en af et Værgeraad indstillet Beslutning om et Barns Anbringelse udenfor Hjemmet ikke godkendt af Overværgeraadet; 47 af disse Tilfælde afvistes imidlertid kun, fordi Sagen efter sin Beskaffenhed henhørte under Fattigvæsenet (jfr. Børnelovens § 50).

Fængselshjælpens 12te Aarsberetning (for Tiden fra d. 1. April 1914 til d. 31. Marts 1915) indledes med en lille Afhandling »Hvorledes kan Forbryderen vindes for Samfundet?«, hvori Fængselspræst Carl Ludvigsen fremhæver, at det i Forhold til den løsladte Fange, særlig Forbedringshusfangeren, er nødvendigt efter Strafadstaaelsens Isolation at skabe et nyt og sundt Fællesskab, og at dette naas gennem en yderligere Udbygning og Organisation af det bestaaende Forsorgsarbejde. Iøvrigt vidner Beretningen om det omfattende og vidt forgrenede Arbejde, som Foreningen udretter, og hvorigennem der til Dels er opdyrket ny Felter for Forsorg, navnlig naar det gælder Personer, der betingelsesvis er benaadede for idømt Straf eller betingelsesvis fritagne for Tiltale.

Bøger indsendte til Redaktionen.

- Tidsskrift for Retsvidenskab. 28. Aargang (1915). 2. Hæfte.
 Juridisk Tidsskrift. Udg. af E. Oldenburg, G. Cohn og N. Cohn.
 1ste Aargang (1915) Nr. 6—7.
 Francis Harbitz: Lærebok i retsmedicin. Kristiania 1915.
 Magnus Lagaböters Landslov. Oversat af Absalon Taranger.
 Kristiania 1915.
 12te Aarsberetning fra Fængselshjælpen. $\frac{1}{4}$ 1914— $\frac{31}{3}$ 1915.
 Zeitschrift für die gesamte Strafrechtswissenschaft XXXVI Bd.
 (1914—15). 1.—6. Hæfte.
 Revue pénitentiaire et de droit pénal. Bulletin de la société générale des prisons. XXXIX année. Nr. 1. Janvier 1915. Nr. 2. Février—Mars 1915. Nr. 3. Avril—Mai 1915.
 Statistik der zum Ressort des königlich Preuszischen Ministeriums des Innern gehörende Strafanstalten und Gefängnisse und den Korrigenden für das Rechnungsjahr 1913 ($\frac{1}{4}$ 1913 til $\frac{31}{3}$ 1914). Berlin 1915.